

[Oluf Pedersen.]

på hovedet. (*Ministeren for handel, industri og søfart* [H. C. Hansen]: Det er steget med 400 pct.). Der stod, at det var faldet. Det oplyser chokoladebranchens folk, og det skal nok passe. Jeg har nok hørt, at ministeren for et par dage siden fortalte, at det var gået den modsatte vej, men jeg tror mere på chokoladebranchens folk end på ministeren. Jeg tror, ministerens tal er for gamle, medens de andre har de nye tal.

Man kan også som ministeren regne ud, hvor forfærdeligt det ville være, hvis man ophævede smørrationeringen. Ministeren regnede det forleden dag ud til 150 mill. kr.; jeg forstod, at han i dag trak lidt i land, nu har han fået den opgørelse, som er foretaget af margarineorganisationen. Ministeren kom til det resultat, at der ikke var så stor forskel. Men hvis der ikke skal være stor forskel, forudsætter det, at ministeren regner med en smøreksporpris på 8 kr., for når man regner med en smøreksporpris på 5 kr., vil man nå til, at den valgfrihed, som man i sin tid overfor et folketingsudvalg gjorde op til 28 mill. kr., således som margarinebranchens folk har regnet det ud, vil andrage 15 mill. kr., og at frit smør, som ministeren gjorde op til 150 mill. kr., vil andrage 60—75 mill. kr. ... Ministeren ryster på hovedet. Ja, men så læs dog tallene! Ministeren har åbenbart — det fremgik af hele hans fremstilling — kun set overskriften: en besparelse på så og så mange millioner. Ministeren gav ikke tinget den oplysning, at forskellen på de to tal er, at det ene er udregnet med en smørpris på 5 kr., det andet med en smørpris på 8 kr. pr. kg. Det burde ministeren have gjort, synes jeg, men det er da godt, man selv kan finde ud af det.

Jeg hørte, at ministeren kunne tænke sig at gå med til valgfrihed mellem smør og margarine og ikke videre, at ministeren ikke kunne tænke sig at afskaffe de såkaldte fedtlapper, disse besynderlige mærker, som giver befolkningen her i Danmark en masse besvær og en masse bekymringer. Og hvad skal man med dem? Men det er måske for at gøre dem til en turistattraktion, for at folk skal rejse til Danmark for at få noget sådant at se. Jeg forstår overhovedet ikke begrundelsen for det. Jeg forstår heller ikke, når ministeren dog vil gå med til valgfrihed, at han ikke lige så godt kan afskaffe hele rationeringen. Jeg tror ikke, det vil blive af større betydning for Danmarks økonomi at beholde rationeringen, end det blev, da man bibeholdt

en zonedeling mellem Jylland og det øvrige Danmark — som man forøvrigt bibeholdt lange, lange tider, efter at den var blevet så ligegyldig, at myndighederne ikke engang førte nogen kontrol dermed, selvom de dog alligevel krævede, at folk skulle have attester. Jeg har endda været ude for et tilfælde, hvor en ung pige fra Amerika — eller måske en ældre pige — kom her hjem til Danmark med sin bil; hun måtte betale en omsætningsafgift på mange tusinde kroner, men da hun så ville have lov at køre med bilen til Jylland, nægtede man hende ret til at køre derover med sin egen bil, som hun var kommet hjem med fra Amerika — på grund af zoneordningen. Det var godt, man fik den afskaffet. Jeg sagde forresten til hende: kør bare, jeg skal nok betale bøden! Hun fik ingen.

Noget tilsvarende gælder forøvrigt allerede på nuværende tidspunkt med smørmærkerne. Der er mange steder, hvor man ikke forlanger dem. Jeg har også set, at der er blevet rejst politisag mod en mand, fordi han har sagt, at han har fået smørbrød uden at aflevere smørmærker — det har jeg forøvrigt også fået.

Efter mit skøn betyder opretholdelsen af rationeringen en masse besvær og en masse tidsspilde. Det er, som om den højtærede handelsminister har den opfattelse, at jo større besvær en regering giver befolkningen, des mere ansvarsbevidst tror borgerne at regeringen er. Det er helt urimeligt, at en minister står i det danske folketing og beregner, at man får større valutatab for landet, når man bruger en vare, end når man bruger en anden. Det er meningsløst; det er tal, som ministeren overhovedet ikke kan bevise det allerringeste om. Det økonomiske liv er nemlig meget mere kompliceret, end ministeren tror, og det samlede forbrug her i landet vil ikke blive større, fordi man ophæver smørrationeringen. Der vil kun ske en ændring i forbruget, end ændring efter folks ønsker, det vil sige, at folk får lov til selv at bestemme, hvad de vil bruge deres penge til. Jeg mener, det bør være sådan, at folk klarer deres egne sager, og at regeringen og rigsdagen holder sig derfra. Men det, som er regeringens og rigsdagens opgave, og som er blevet forsømt, er at holde orden i den offentlige økonomi. Dette at forbyde folk at bruge deres penge, som de har lyst til, kan føre til mærkelige resultater. Jeg kan godt tage et eksempel.

Jeg stod og skulle bruge en motorsprøjte til min frugtplantage. Der blev nægtet mig valuta til den, jeg måtte ikke købe nogen